

Angst

Anna Kristina Brouwer

Een geluid, het komt van beneden.

Zware voetstappen, gefluister.

Altijd dat gefluister...

Alles is anders geworden, iedereen is anders geworden. Alles moet stiekem, mensen doen geheimzinnig. Iedereen heeft een geheim.

Iedereen.

Ik kan de blikken alweer bijna voelen die me achtervolgden als ik over straat liep. En weer heb je dan het gefluister.

Dat ellendige gefluister dat nooit op lijkt te houden. Komt er ooit een einde aan?

Eigenlijk weet ik het antwoord al.

Nee.

Nee, er komt geen einde aan. Want op dit moment ziet het ernaar uit dat het voor eeuwig voort zal duren. Het "normaal" is aangepast en gevormd tot het "geheimzinnige", het "achterdochtige". Dat is wat er met de wereld is gebeurd. Wat er met de mensen is gebeurd. Het sloop bij ons naar binnen, voorzichtig en op zijn hoede voor gevaar. Maar als het er was dan sloeg het in als een bom, plotseling.

Bijna alsof we niet verwacht hadden dat het zou gebeuren, terwijl iedereen het eigenlijk al had zien aankomen. Want kwam het wel zo plotseling?

De voetstappen komen dichterbij, ik hoor ze de trap op komen. Snel houd ik mijn adem in.

Als er iets is waar ik goed in ben geworden, dan is het wel stil zijn. Als ik stil ben dan verdwijn ik, word ik onzichtbaar en kan niemand me zien of horen. Het is heel belangrijk stil te zijn.

Ik begin me automatisch te concentreren op mijn hartslag, het kloppen van mijn hart heeft iets rustgevends. Het laat al het andere verdwijnen.

Boem.

Boem-boem.

Boem.

Stilte...

Ik zweef in mijn eigen wereld, dwaal rond in mijn eigen gedachten en herinneringen. Het is het enige dat ik nog heb, het enige dat ik bezit.

Het is mijn kostbaarste bezit.

Gezichten die vervagen.

Gezichten die ik wanhopig probeer vast te houden, ik strek er mijn armen naar uit in een poging ze te grijpen...maar telkens lossen ze op.

Ze verdwijnen in het niets.

Zware voetstappen, mijn hartslag die versnelt.

Mijn ogen stijf dichtgeknepen.

Iedere emotie probeer ik weg te drukken.

Angst en paniek kunnen het einde betekenen.

Niets is goed.

Ik denk aan niets.

Ik voel niets.

Ik ben niets.

Als ik niet besta kunnen ze me niet vinden.

Als ik niet besta ben ik onzichtbaar.

De voetstappen blijven stilstaan.

Ik slik en wacht af.

Is dit het einde? Word ik gevonden?

Zouden ze me meenemen?

Adem in...

Adem uit...

Ik moet rustig blijven, gewoon rustig blijven.

Ik hoor het geluid van voetstappen weer.

'Het is hier stil...bijna te stil.'

Ik hoor iemand praten aan de andere kant van de muur, het klinkt zacht, het wordt gedempt door de vele lagen hout. Om echt een stem te horen, na al die dagen, maanden, jaren...

Ik weet niet eens meer hoeveel tijd er verstreken is. Na een tijdje verdween het besef gewoon.

Ik stond er niet meer bij stil, het leek niet meer belangrijk. Ik sliep wanneer ik moest slapen, at wanneer ik moest eten en dat was het.

Dat was wat er van mijn leven overgebleven was.

'Er is hier niemand.'

Een andere stem.

'Maar volgens...'

Ik hoorde het hout kraken onder het gewicht van degene die hierboven rondliep. Zo dichtbij...

'Niets "maar", laat het gewoon zitten. We gaan!'

De voetstappen liepen bij de muur vandaan, gingen de trap af. Ze verdwenen, ze verdwenen echt. Nog even en ik zou veilig adem kunnen halen, nog even en ik kon mijn gedachten weer de vrije loop laten gaan, nog even...

Een aarzeling.

De voetstappen kwamen terug.

En ik...

Ik begon te vrezten.

Ik begon te vrezten voor mijn leven.

'Er is hier echt iemand...het is bijna alsof ik het kan voelen. Er klopt gewoon iets niet.'

Ik hoorde het gemompel maar wilde er niet naar luisteren, wilde niet weten wat er gezegd werd.

Ik wilde mijn einde niet onder ogen zien.

Ik zou het me niet willen herinneren.

Boem

Boem

Boem

Er werd op het hout geklopt, handen die het aftasten, zoekend naar iets...wat dan ook.

Hete tranen die over mijn wangen gleden.

Ik huilde.

Wanneer had ik voor het laatst gehuild?

Ik kon het me niet meer herinneren.

Het was stil.

Doodstil.

En voor deze ene keer beangstigde de stilte me...